

КРАЯТ на ТАЙНИТЕ

Масонство, ноетика и
изгубената история на Америка

ГРЕГ ТЕЙЛЪР

ГРЕГ ТЕЙЛЪР

КРАЯТ НА ТАЙНИТЕ
МАСОНСТВО, НОЕТИКА И
ИЗГУБЕНАТА ИСТОРИЯ НА АМЕРИКА

The Guide to Dan Brown's The Lost Symbol:
Freemasonry, Noetic Science and the Hidden History of America
© 2009 by Greg Taylor
All rights reserved

© Надежда Розова, превод
© Асен Георгиев, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2009
ISBN: 978-954-389-077-4

ГРЕГ ТЕЙЛЪР

КРАЯТ НА ТАЙНИТЕ
МАСОНСТВО, НОЕТИКА И
ИЗГУБЕНАТА ИСТОРИЯ НА АМЕРИКА

ЕРА

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод В търсене на отговори	7
Първа глава Братството на кръста на розата	9
Втора глава Появата на масонството	25
Трета глава Масонските основи на Америка	51
Четвърта глава Странните постройки	89
Пета глава Масонски заговор?	137
Шеста глава Изгубените кодове	167
Седма глава Тайните на съзнанието	195
Осма глава Търсене на изгубеното слово	215
Приложение 1	231
Приложение 2	241
Приложение 3	247
Бележки	255
За автора	261

Първа глава

Братството на кръста на розата

Прогресът на науката

Зората на XVII век е удивително време на открития. На еретичната идея на Коперник, че всъщност Земята се върти около Слънцето, започва да се обръща сериозно внимание. Фигурите на Галилей и Кеплер оставят своя внушителен отпечатък върху историята. Един английски джентълмен на име Франсис Бейкън слага началото на една от най-големите научни институции в света.

Сър Франсис Бейкън (1561-1626) е най-малкият от петимата синове, които се раждат на сър Никълъс Бейкън, лорд-пазител на държавния печат на кралица Елизабет I. Като изключително интелигентен човек Бейкън започва да изпитва неудовлетвореност от методите и резултатите на „науките“ по негово време. Затова се заема да създаде нов начин на учене едновременно с влиятелната му политическа кариера по време на управлението на Елизабет I и Джеймс I. В неговата книга „За усъвършенстването на науките“, публикувана през 1605 година, той обявява по-голямата част от тогавашното състояние на знанията за недостатъчно. Бейкън защитава идеята за едно научно братство, където учените биха могли да обменят идеи независимо от своите вярвания и политическа принадлежност. Тук откриваме любопитно ехо от желанието

на Дий за включване някакъв пансофизъм, където познанията принадлежат на всички хора.

В своя труд *Novus Organum* („Нов органон“) Бейкън излага представите си как може да се усъвършенства търсенето на знания. Замислен като заместител на оригиналния „Органон“ от големия философ Аристотел, неговото съчинение установява много по-строга научна процедура, която става известна като „метода на Бейкън“. Този метод на изучаване взема под внимание множество експериментални заблуди, като склонността на човека да вижда шаблони в произволни системи, неточните методи и личните пристрастия. Затова ще се превърне в един от крайъгълните камъни на предстоящата научна революция, която ще изстреля света в една нова епоха на открития и технологичен напредък. Бейкън не спира да публикува своите размишления за научния прогрес чак до странната му смърт през 1626 година. Вдъхновен от възможността да се използва сняг за запазване на месото, той купува пиле от пазара и се залавя да оцени тази хипотеза лично в един наистина научен стил. Обаче процесът на пълнене на пилето със сняг се оказва твърде много за крехкото му здраве, той настива от преохлаждане, развива пневмония и скоро след това умира. Вече след смъртта му е публикувано едно от най-влиятелните му съчинения – „Новата Атлантида“, което ще обсъдим малко по-късно.

Сър Франсис Бейкън

Появата на розенкройцерите

Още докато Бейкън е жив, са публикувани няколко странни текстове, които въпреки своята неяснота скоро започват да оказват драматично влияние из цяла Европа. През 1614 и 1615 в германския град Касел са отпечатани два тайнствени ръкописа без какъвто и да е намек кой е техният автор. Странните им заглавия гласят: *Frama Fraternitas* („Славата на достойния за похвала Орден на кръста на розата“) и *Confessio Fraternitatis* („Вярата на ордена“).

Тези текстове разказват митичната история на един германец на име Кристиан Розенкойц, роден през 1378 година и посетил Светата земя и Близкия изток на 16-годишна възраст. Там случайно попада на общност, подобна на тази в „Утопия“ на Мор, управлявана само от „мъдри и проявяващи разбиране мъже“. По време на своето поклонничество Розенкойц бива посветен в окултни мистерии и древното „тайно познание“.

В съчинението се казва, че щом Розенкойц се връща в Германия през 1407 година, основава Ордена на кръста на розата съвместно с неколцина съмишленици. Групата избира за своя мисия да пътува по света, за да разпространява древните учения и да лекува болните.

Твърди се, че Розенкойц умира през 1484 година на твърде приличната възраст от 106 години. Разказва се, че група посветени продължават работата на техния основател, докато през 1604 един от братята не открива скрита врата, водеща към саркофага на техния учител. След като отварят вратата, на която има надпис „аз ще се отворя след 120 години“, виждат седмоъгълна крипта, пълна със символи, книги и други удивителни предмети. Едно от съкровищата е така наречената „Книга М“, уж написана лично от цар Соломон, в която е „отбелязал всички минали,

настоящи и бъдещи събития“. В средата на криптата се издига ковчег, в който лежи напълно запазеното тяло на Кристиан Розенкройц. Това се възприема като знак, че обществеността трябва да узнае за съществуването на ордена и да се изпратят покани на съмишлениците, за да се присъединят към тяхното търсене.

Разкритието, че това тайно общество ще излезе на светло, предизвиква огромно вълнение из Европа. Промените, които през това време се случват в обществото, означават, че много хора могат да се отъждествят с посланието на розенкройцерите: разпространението на преобразуваното древно познание, което да води населението към нова „Утопия“. Известни учени и философи правят опити да намерят или да установят връзка с Ордена на розенкройцерите, за да се присъединят към него, но без успех. Витаето усещането, че Европа навлиза в нова епоха на Просвещение, водена от „истината“ на древните, и върви към „райското състояние преди грехопадението“.

Кои са тези анонимни братя, заели се да променят света? Подробните изследвания не успяват да открият истинските членове на оригиналното розенкройцерово общество. Всички доказателства сочат, че документите (както и публикуваната по-късно „Химическата сватба на Кристиан Розенкройц“) са измислица на германски теолог на име Йохан Валентин Андрея. Никакво братство не е съществувало и докато е жив Йохан, полага големи усилия, за да разсее недоразумението, че розенкройцеровите манифести са истински документи.

Въпреки това митът ражда един вид действителност. Макар и измислица, те предлагат модел на нещо, от което материалният свят има нужда. Една голяма част от утопията, предсказана от розенкройцерите, заема препоръката учените от различен произход да си сътрудничат за доброто на човечеството. Колкото и да е странно, точно това се случва малко по-късно в Англия.

Невидимият университет

Малко преди смъртта си сър Франсис Бейкън работи върху своята утопия – „Новата Атлантида“. Макар и недовършена, тя вижда бял свят през 1627 – една година след неговата смърт и над десетилетие след излизането на розенкройцеровите съчинения в Германия. В „Новата Атлантида“ Бейкън излага своята мечта за съвършено общество, където религията и науката съществуват съвместно в хармония. В нея се разказва за кормчии, които откриват нова земя, където попадат на съвършено общество. В тази култура съществува група от свещеници-учени, организирани в един университет, наречен „Соломоновата къща“, който е посветен на търсенето на просветляващи познания и напредък за човечеството. Тук се осъществява връзката с древната мъдрост, като Бейкън също казва, че „Новата Атлантида“ притежава изгубените съчинения на цар Соломон.

Любопитното в „Новата Атлантида“ е, че макар да няма специално позоваване на Ордена на кръста на розата по нейните страници, това очевидно е розенкройцерово съчинение. Франсис Йетс събира сериозни доказателства, за да потвърди това и не на последно място, защото едно от официалните лица в утопичната Атлантида носи бял тюрбан „с малък червен кръст на върха“. Наистина „Соломоновата къща“ прилича твърде много на розенкройцеровото братство.

Йетс посочва, че един друг автор на име Джон Хейдън три десетилетия по-късно отбелязва своето откритие на това подобие в неговия труд „Свещеният наръчник“. По същество книгата представлява адаптация на „Новата Атлантида“ с единствената разлика, че във версията на Хейдън

„Соломоновата къща“ е заменена с „мъдреците от Розенкройцеровото общество“. Той разширява Бейкъновите „изгубени трудове на Соломон“ с включването на легендарната „Книга М“, намерена в гробницата на Кристиан Розенкройц.

Очевидният въпрос, който трябва да зададем, е следният: дали „Новата Атлантида“ е вдъхновена от манифестите на розенкройцерите, или те са написани в отговор на по-раншните произведения на Бейкън и като такива сякаш предвещават неговата утопична алегория? Има и трета възможност, която ще проучим в следващата глава, и тя е, че Бейкън и Андрея са повлияни от една по-раншна традиция.

Излизането на Бейкъновата „Нова Атлантида“ в съчетание с манифестите на розенкройцерите поражда трескавото очакване, че някаква голяма промяна е в ход. Утопистите се събират в родината на Бейкън Англия. Утопистът Самюъл Хартлиб съчинява своя разновидност, озаглавява я „Описание на известното кралство Макария“ и я изпраща на английския парламент, като уверено предсказва, че „те ще положат основите на световното щастие“. Великият учител Комениус заявява желанието си в познатия свят да започнат да се разпространяват агенти на промяната и заинтригуващо добавя, че тези хора трябва да бъдат ръководени от орден...

„... така че всеки от тях да знае какво трябва да прави и за кого, кога и с чия помощ. За да може да уреди работите си така, че обществото да има полза.“

Обаче утопичната мечта трябва да бъде замразена, когато през 1642 година Англия затъва в гражданска война, която води до отмяна на монархията и началото на протектората на Оливър Кромвел. Или поне публичното лице на утопистите изчезва, защото по това време за пръв път

се появяват сведения за някакъв „невидим университет“. Напредничавият шотландски физик Робърт Бойл, който открива наречения на него Закон на Бойл (той гласи, че обемът на газ варира в зависимост от налягането), споменава това общество в писмо, датирано февруари 1647:

„Най-хубавото е, че крайъгълните камъни на невидимите или (както те сами се наричат) Философският университет от време на време ме удостояват със своята компания... мъже с толкова възприемчиви и търсеци духове... личности, които полагат усилия да лишат от морална подкрепа тесногръдието, като практикуват толкова широка благотворителност, че достига до всички с името човеци и нищо друго не може да ги задоволи освен една всеобща добра воля... те взимат под грижите си цялото човечество.“

Смята се, че Невидимият университет е предшественик на по-известната научна институция, която бива наречена Кралско общество, което може да се похвали с някои от най-големите умове през последните няколко столетия (сър Исак Нютон е един от многото). Създадено през 1660 по време на възстановяване на монархията в Англия, в обществото членуват както привърженици на парламента, така и монархисти, обединени в търсенето на познания. Франсис Йетс подчертава, че в този момент целите на организацията сякаш са се променили поне външно:

„... положението е сложно, съществуват много теми, които трябва да се избягват. Утопичните планове за реформи принадлежат към революционното минало, което в този момент е по-добре да бъде забравено... страхът от вещиците не принадлежи изцяло на миналото.“

На Кралското общество се гледа като на вдъхновител на модерната наука. За да е така, неколцина от членовете са рационалисти, които следват стъпките на Франсис Бейкън. Обаче има и алхимици, херметици, кабалисти. Самият Нютон е алхимик, който не вярва в католическата доктрина за Светата Троица. А под повърхността на Кралското общество се крие едно друго тайно общество, което ни връща на основната тема в „Изгубеният символ“: масонството.

ГРЕГ ТЕЙЛЪР
КРАЯТ НА ТАЙНИТЕ
английска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД